

75 let od založení umělecké školy v Chotěboři

II. Naše „LIDUŠKA“ a pobočky

Dnes jsem si pro připomenutí historie naší školy vzala dřívější zlidovělou zkratku názvu *Lidová škola umění (LŠU)*. Ten název byl tak oblíbený, že se ještě dnes, i na úřadech, setkávám často s pozdravem „...á, Vy jste z té Lidušky“. LŠU změnila svůj název celostátně v roce 1980 na *Základní umělecká škola*.

„Bílá vila“ Krucemburk, v minulosti sídlo LŠU

Ještě před tímto datem bylo v Krucemburku otevřeno detašované pracoviště, kde od r. 1971 do r. 1982 vyučovala hru na klavír paní Helena Binková. Ale teprve až v roce 1994 se tehdejšímu řediteli M. Mocovi podařilo otevřít pobočku, kde se vyučovala hra na klavír, EKN, žesťové nástroje, bicí nástroje, housle, zobcová flétna, kytara, později pak varhany a sborový zpěv. Z původních prostor obecního úřadu se po několika stěhováních výuka soustředila do nevyužitých prostor v ZŠ Krucemburk, kde sídlí dodnes. A to se všemi čtyřmi uměleckými obory, které se v naší škole vyučují. Ve vedení pobočky se vystřídaly samé dámy: Dagmar Kytnerová, Veronika Havlíčková a Marta Rejšková. V současné době vede pobočku

Jitka Podrazilová, která se stará také o detašované pracoviště ve Ždírci nad Doubravou. Ve Ždírci nad Doubravou probíhá výuka pouze v hudebním oboru. Využíváme prostory v ZŠ. Ždírecké děti často dojíždějí do Chotěboře nebo do Krucemburku.

Jarmila Nedbalová,
ředitelka školy

ZŠ Krucemburk, aktuální sídlo pobočky ZUŠ Chotěboř

Sborový koncert v Havlíčkově Brodě

Ve středu 18. února se naše dva pěvecké sbory, tedy sbor Motýlek a jeho přípravný sbor, vydaly na společný sborový koncert do Havlíčkova Brodu. Přijali jsme totiž pozvánku od havlíčkobrodského sboru Prímadonky a společně s nimi, i s jejich přípravným sborem DěS, jsme vystoupili před zaplněným sálem havlíčkobrodské radnice.

Celé sborové setkání bylo velice inspirativní – navzájem jsme poslouchali své výkony, dozvěděli

jsme se něco o repertoáru ostatních, a nakonec nás motivoval velký potlesk od rodičů obou sborů.

A sladká tečka v podobě sborových bonbónů (které prý zázračně zlepšují intonaci) byla završením celého hezkého odpoledne.

Ještě jednou děkujeme Prímadonkám a DěSu, stejně jako manželům Štefáčkovým, za pozvání, za milé přijetí a úžasnou atmosféru.

Za přípravný sbor a Motýlek
Michaela Marková a Jakub Pikla

Report o činnosti literárně dramatického oboru

Se společným představením nejen „dramaťaček“, ale i kolegů z hudebního oboru (klavír – Radim Ledvinka, basa – Pavel Kovačka a trubka – Pavel Málek/Jakub Málek) *Hrabě/Kainar* jsme vyrazili do světa. Zimní štace v Telči. Místní spolek Oblast nás pozval do Sině. Bylo nečekaně plno a skvělá atmosféra malého prostoru a lidí, kteří přišli přímo na dané téma. Moc jsme si to užili. Na jaře jsme navštívili havlíčkobrodský Klub OKO, kde jsme naopak museli opět sáhnout po ozvučení, za které děkujeme panu zástupci Janu Pavlasovi. I tady se nám program vydařil. Ještě nás čeká letní akce v Ledči nad Sázavou.

Soutěž ZUŠ v souborové tvorbě, která se konala ve Žďáře nad Sázavou, jsme navštívili s představením *Mluv!* Autorský kousek od nejstarší skupiny získal ocenění v bronzovém pásmu. Shlédlí jsme i většinu tvorby ostatních účastníků a velký dojem na nás udělala diskuze se všemi žáky po každém představení.

Na vystoupení pro Mateřské školy v Chotěboři se zase představila moje třída s pohádkou *Jezinky*. Klasickou pohádku jsme propojili s kulinářskou show. Za úžasné masky/loutky je třeba poděkovat výtvarnému oboru a konkrétně třídě Petry Polívkové.

Oprášené představení *Tajemství lesa*, které připravila třída paní učitelky Hany Součkové společně s Anežkou Bezouškovou a dechovým oddělením, jsme zahráli

v dubnu ve Ždírci nad Doubravou v malé školní tělocvičně hned dvakrát, a to pro malé školáky a pro mateřskou školu.

Anežka Průšová vyrazila přednést svou autorskou poezii do klubu mladých autorů v kavárně Anežka v Anežském klášteře v Praze.

Přidám ještě pozvání na akce nadcházející.

22. 5. recitál *Girlhood* Alexandry Uherkové v knihovně Ignáta Hermanna

7. 6. *Den beze strachu* – společný projekt výtvarky a dramaťáku v budově Kosmonautů a jejím okolí

Renáta Lédlová

Úspěchy v hudebních soutěžích

Komorní soubor ZUŠ Chotěboř, složený ze dvou zobcových fléten, klavíru a tympánů, dosáhl výrazného úspěchu v soutěži ve hře na zobcové flétny *Litvínovské dřevohraní*, odkud si odnesl krásné 2. místo.

Soutěž probíhá jak prezenční formou, tak prostřednictvím videonahrávek, přičemž náš soubor si zvolil druhou variantu.

O úspěch se zasloužili Emma Pleskačová a Antonín Kárník na zobcové flétny, Markéta Frühbauerová na klavír a Daniel Lácha na bicí nástroje. Všichni členové souboru předvedli obdivuhodný výkon.

Ve čtvrtek 26. března 2026 se klarinetové trio ZUŠ Chotěboř zúčastnilo krajského kola soutěže komorních souborů s převahou

dechových nástrojů. Soutěž se konala na půdě ZUŠ Jihlava a přilákala řadu talentovaných mladých hudebníků z celého kraje.

Klarinetové trio ve složení Marie Jaklová, Veronika Coufalová a Jakub Vašíček zde předvedlo skvělý výkon, kterým zaujalo odbornou porotu a také vybojovalo 2. cenu.

Lukáš Kopecký

Za baletní Popelkou do Brna

V sobotu 7. 3. 2026 byl krásný jarní den, jako dělaný na výlet. Taneční obor se vydal do Brna na baletní pohádku *Popelka* v pop-artovém stylu.

Nebyla to obyčejná pohádka, kterou znáte z televize. Od začátku do konce se tam překrásně tančilo, byly tam zvláštní krásné bílé postavičky, které tancovaly, i děti. A rozdováděný princ, kterému se roztrhly kalhoty, Popelka mu je chtěla zašít. A také legrační učitel tance...

Nejen představení, ale i samotná návštěva budovy Mahého divadla, byly výjimečným zážitkem pro naše žáky i pro rodiče, kteří některé z nich doprovázeli.

Sylvie Brabec

Návrat k analogu

V hodinách výtvarné tvorby se v posledních týdnech věnujeme již dnes téměř opomíjené technice, a to klasické analogové fotografii.

Zájemcům byly rozdány kinofilmy a dostali mimo jiné i konkrétní zadání, které měli samostatně zpracovat. Každý snímek tak vznikl s rozvahou – bez možnosti okamžité kontroly displeje, bez mazání nepovedených pokusů. Žáci se učili přemýšlet nad kompozicí, světlem i samotným okamžikem stisknutí spouště.

Nyní pracujeme v naší provizorní temné komoře. I když podmínky nejsou profesionální, o to větší má celý proces své kouzlo. Žáci si zde zkoušejí vyvolávat své vlastní fotografie a sledují, jak se obraz postupně objevuje na papíře přímo před jejich očima. Tento moment

foto: Josef Kohutka

bývá vždy plný napětí, překvapení i radosti.

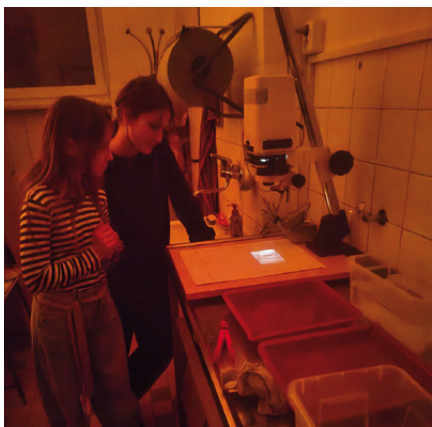
Ti, kteří neměli možnost zapůjčit si fotoaparát a pracovat s kinofilmem, si v temné komoře zkoušejí alespoň osvětu – pracují přímo se světlem, předměty a fotografickým papírem a objevují, jak lze obraz vytvářet i bez fotoaparátu.

Kouzlo vývojky využíváme také na plném světle a objevujeme tak zajímavou techniku strukáže, která fotografii posouvá ještě více do oblasti experimentu a výtvarného hledání.

Žáci tak poznávají analogovou fotografii jako další odvětví výtvarného umění a mohou si vyzkoušet celý proces – od prvotního nápadu až po finální fotografii v ruce. Práce vyžaduje trpělivost, soustředění i pečlivost, a právě to je pro mnohé nová a cenná zkušenost.

Žáci jsou nadšení, pracují s velkým zájmem a objevují svět fotografie jinak – pomaleji, vědoměji a s větším důrazem na samotný proces tvorby.

Jitka Podrazilová

Výpravy za výtvarným uměním

Spoustu inspirace pro tvorbu čerpáme z výtvarného umění, většinou reprodukováného, ale skvělé je vydat se občas i za originály.

S jednou třídou jsme v březnu vyrazili do havlíčobrodské galerie na výstavu *Kůň ve výtvarném umění*. Děti zkoumaly detaily uměleckých děl a skicovaly si je.

V dubnu jsme se všichni společně vypravili na velký výlet do Brna. Navštívili jsme Moravskou galerii – Pražákův palác, kde jsme

poznali umělecké směry 20. století a mohli jsme si vyzkoušet na ně hned v zápětí výtvarně reagovat. S mladšími žáky jsme měli v rámci možnost prozkoumat galerii od depozitáře až po ředitelnu a seznámit se s jejím chodem. Dál nás čekala prohlídka a plnění úkolů v katedrále Petrov. Žáci měli možnost si projít i historické centrum Brna a podívat se tak zblízka na brněnský orloj, nebo jezdeckou sochu Jošta od Jaroslava Róny.

Jitka Podrazilová
a Petra Polívková

Čtyřverší

autorské texty žáků LDO

Veverka na kolotoči
Ta se točí, ta se točí
Slova padají jak kapky deště
Veverka křičí: „Ještě, ještě!“
Vojtěška Malá

Sestra se líčí
Koupil jsem líči
Doma je zmatek
Dneska je pátek
Jindřich Vízner

Čím je pro mě DOMminiK

Orchestr DOMminiK působí při ZUŠ Chotěboř. Jeho název vznikl jako zkratka DOM (Dechový orchestr mladých) – mini – K (kapela). Původně šlo o přípravný orchestr pro začínající hráče, dnes však funguje jako samostatné orchestrální těleso. Někteří žáci z DOMminiKu časem přecházejí do většího orchestru DaCapo, jiní zde zůstávají až do konce školní docházky.

Repertoár tvoří lidové písničky, filmová hudba a základy klasické dechovky. Cílem orchestru je seznámit děti se základy hry v orchestru – se souhrou, laděním, dynamikou, vnímáním ostatních hlasů a reakcí na dirigentská gesta – a především pěstovat radost ze společného muzicírování. Orchestr vede paní učitelka Jana Kampová.

Zeptali jsme se hráčů orchestru, co pro ně DOMminiK znamená. Zde jsou jejich odpovědi v původním znění:

DOMminiK pro mě znamená orchestr, který mám ráda a líbí se mi v něm, protože hrajeme dobré písničky a jsou tam hodný lidé. Popsala bych ho jako malou skupinu lidí, kde jsou různé nástroje, třeba jako trubka, klarinet, saxofon, příčná flétna,

horna a bicí plus dirigentka – paní učitelka Kampová. Učíme se tam hrát písničky z filmů i lidovky. Je tam velká sranda a vždycky se tam těším.

Orchestr DOMINIK je dechový přípravný orchestr pro žáky ZUŠ Chotěboř. Naučí mladé muzikanty spolupracovat ve skupině spolu s hráči na ostatní nástroje. Pro žáky je to první zkušenost s fungováním v orchestru. Právě tady zjistí, jakou funkci zastává dirigent i jejich nástroj. Na výběru písni se zde podílí všichni, a tak má každý možnost hrát to, co ho doopravdy baví.

Být v orchestru pro mě znamená radost z hudby a společného hraní. Každý člověk má v orchestru své místo a společně tvoříme jednu hudbu. Orchestr mě učí spolupracovat s ostatními a poslouchat je. Je to pro mě místo, kde se cítím dobře a kam patřím.

DOMminiK. Je to dobrý, malý orchestr s nejlepší paní učitelkou. Zažije se tam hodně legrace a zábavy. Písňe, které hrajeme, jsou pevnost Boyard, Piráti z Karibiku, lidové písňe a další. Já hraji na trubku a nejvíce mě baví hrát Piráty z Karibiku.

V orchestru mám kamarády. Nejvíce je tam trubek. Dohromady je nás tam 20 i s paní učitelkou. Orchestr se skládá z 6 trubek, 3 lesních rohů, 1 saxofonu, 4 klarinetů, 2 bubeníků a 3 příčných fléten. Chodím tam rád, ale mrzí mě, když tam něco pokazím.

Na orchestru je často dobrá nálada a legrace. Jana je fajn učitelka a je hodná. Baví mě hrát ve skupině. A líbí se mi, že hrajeme známé písničky.

Náš orchestr je velká jízda,
Každý tón v něm radost chystá.
Hodně se tam naučíme,
Smíchem přitom nešetříme.

Domminik je kamarádká souhra s povídáním.

DOMminiK je pro mě něco, jako vykecávací kroužek. Povídáme si o všech možných věcech a zasmějeme se. Hrajeme dobré písničky.

DOMminiK – kroužek na který chodím ráda každý pátek. Je tu fajn akustika a skvělá nálada. Mám tu kamarády. Hraní na hudební nástroj mě baví. Máme společná trička, se kterými hrajeme na koncertech.

Naši absolventi: Ivana Bachová

Malička Ivana Bachová, naše bývalá žákyně, je absolventkou Akademie výtvarných umění v Praze.

www.ivanabachova.com

Co ti dala do života ZUŠka, co ses zde naučila?

Pro mou uměleckou dráhu to byl určitě skvělý základ, mohla jsem se tam rozvíjet. I když jsem vlastně ještě netušila, že se tomu chci věnovat. Být každý týden v kontaktu s něčím kreativním, bylo pro mě moc důležité. Zároveň jsem se tam naučila postupy třeba v kresbě, nebo co se týká zátiší a kompozice. Takže určitě jsem za tuto zkušenost moc ráda.

Popíšeš nám tvoji uměleckou dráhu? Malba je tvá profese, lze se tím uživit?

Navštěvovala jsem osmileté gymnázium, ale po čtyřech letech mě začalo lákat něco jiného. To, že odejdu na jinou střední školu, bylo náhlé a nečekané. Chtěla jsem se věnovat nějaké kreativní cestě a vybrala jsem si střední grafickou školu v Jihlavě, kde jsem studovala obor Grafický design. Škola byla koncipovaná tak, že jsme si vyzkoušeli vlastně všechno. Přes klasickou analogovou fotografii, grafický design, kresbu, malbu, figurální kresbu, Také jsme jezdili na plenéry, kde jsme si vyzkoušeli malbu krajiny. Díky této zkušenosti mě vlastně hodně začala bavit malba. Začala jsem uvažovat o tom, jít studovat na AVU a věnovat se malbě opravdu naplno. AVU byla pro mě i plno mých spolužáků takový sen. Začala jsem tam jezdit na konzultace. Poté jsem úspěšně složila přijímací zkoušky a po maturitě jsem nastoupila na Akademii výtvarných umění na obor Malba. Studovala jsem v ateliéru u pana profesora Rittsteina. V té

době jsem hodně malovala figurální věci, příběhy a fantazijní záležitosti, což se do jeho ateliéru hodilo. Ale postupem času mě začalo více lákat zobrazování reality a přírody. Chodila jsem malovat

vypadal, je tam nějaká vize, nějaká myšlenka, nebo taková vizuální nekonkrétní nebo i konkrétní představa, nebo je to nějaké místo, které chci ztvárnit, ale ještě nevím, jak ten obraz bude vypadat.

ven a to mi vydrželo až do teď. AVU mi dala svobodu a prostor. Získala jsem i zkušenosti ohledně toho, jak fungují výstavy, o co mají zájem galerie, jak s nimi komunikovat, jak se přes ně prodávat. Mohla jsem všechno vyzkoušet a vlastně si už v té době získávat kontakty a nějakým způsobem si budovat jméno – svoji značku. Po škole jsem se mohla naplno věnovat malování, je to moje práce a dokážu se tím hezky uživit. Mám z toho moc velkou radost. Zároveň se to dá pěkně skloubit s mateřstvím, které je pro mě aktuální.

Co nejvíce tě na malbě baví a kde hledáš inspiraci?

Hodně mě baví asi ten proces, kdy mám na začátku nějakou představu, jak chci, aby ten obraz

Inspiraci hledám hlavně v přírodě. Hodně cestuji, tady po Čechách, ale i v zahraničí. Hodně mě baví živly, voda. Té jsem se věnovala dlouho a pořád je to pro mě takové stěžejní téma. A další je: světlo a barvy, tvary. Poslední dobou mě lákají i květiny. Teď zabrušuji i do zvířecích témat, kdy nám v obraze funguje symbol. Například tygr jako symbol síly, nebo sova jako symbol moudrosti, či introspekce. Baví mě přinášet do přírodních obrazů zase další roviny.

Na čem právě pracuješ?

V únoru jsme procestovali Galapágy a Ekvádor, takže teď mám rozdělanou tuto exotickou sérii. Mám spoustu zážitků a námětů z džungle a s vodopády. Džungle

je tak fascinující. Je to úplně jiný svět, kde je přes sebe plno vrstev, barev a světél. Je to takový chaos a vystihnou to na plátně je výzva.

Kde můžeme shlédnout tvé malby?

Online, na webových stránkách, na sociálních sítích. Průběžně dělám výstavy. Ty teď nejsou tak často jako dřív, kvůli rodičovství. Ale alespoň dvakrát do roka je nějaká výstava. Také jsem členkou sdružení výtvarných umělců Mánes, které pořádá společné výstavy. Informace o aktuálních výstavách naleznete na mých webových stránkách.

Na tvých webových stránkách a sociálních sítích sdílíš své práce. Lze si je od tebe zakoupit i mimo prodejní výstavy?

Ano, i mimo prodejní výstavy. Nejčastější způsob je ten, kdy za mnou přijedou klienti do ateliéru, který mám v Záhornicích. Občas se také účastním aukcí.

Jaká je tvá oblíbená barva?

Jak mám ráda tu vodu, tak se hodně kloním k modrým odstínům. Tmavě modrá, nebo blankytně modrá, tyrkysová. To jsou moje srdcovky. Ale samozřejmě mám ráda všechny barvy. Každá barva je důležitá, ale hlavně je důležitý barevný soulad. Jak se ty barvy vzájemně ovlivňují, nebo jakou vytvářejí na plátně harmonii.

Tváře naší školy

Milan Moc

učitel hudebního oboru (zobcová flétna, klarinet, saxofon, akordeon, elektronické klávesové nástroje), ředitel ZUŠ Chotěboř v letech 1991–2021, dirigent DOM 1993–2023

1. Co Vás přivedlo k umění a učení na ZUŠ?

Jak už to bývá obvyklé, k umění jako takovému mě přivedla moje

Co bys doporučila/poradila žákům z výtvarného oboru, kteří by chtěli jít uměleckým směrem, jako ses vydala právě ty?

Nenechte se odradit. Věřte si. Připravte se, že to pro spoustu lidí bude nepředstavitelné, že se s tím chcete živit, nebo čemu se chcete opravdu věnovat. Ale vše záleží na tom, co do toho dáte. Jsou lidé, kteří to šli studovat, ale pak to vzdali a dělají něco jiného. A jsou lidé, kteří vydrželi a žijí se tím a naplňuje je to. Takže strašně záleží na tom, jak je člověk houževnatý a jak miluje to, co dělá a je schopen si za tím jít. To je pro mě nejdůležitější. A věřit si. Připravte se na to, že to vlastně není jenom o malování, ale je to v podstatě i byznys. Člověk se musí naučit se propagovat, musí umět dělat sociální síť, nebo na to musí mít někoho dalšího. Musí umět komunikovat s galeristy, musí se umět prezentovat a obhájit se. Ne vždy je to úplně snadné. Ne vždy ty reakce jsou hezké. Ty zpětné vazby mohou být hodně útočné, může tam být někdy nepochopení, nebo výsměch. Ale s tím se člověk musí naučit pracovat, aby vás to neodrazovalo. Nebo pokud možno moc nezraňovalo. Aby vás to pořád bavilo. Nebránit se změně. Když člověk začíná, tak má nějaký styl, který se může přirozeně vyvíjet. Během kariéry se to změní několikrát, to je v pořádku. Je dobré si to dovolit.

Jak vypadá každodenní život v ateliéru? Co vše obnáší tvá práce?

Většinou ráno přijdu do ateliéru a pokud mám nějaký obraz rozdělaný, tak maluji. Menší obrazy tvořím venku, ty větší v ateliéru. Začínám od podmalby, či načrtnutí kompozice, kdy ten obraz promalovávám, ladím kompozice, aby vypadal dobře a aby tam bylo vše, co chci. Zároveň, aby to nebylo přepřácané. Do toho je potřeba vyřídít nějaké e-maily. Zajet na výstavu, schůzky. To je běžná náplň. Obrazy nafotit, zaevidovat, přidat na web. Záleží, co mám daný den v plánu.

Pořádáš i kurzy pro veřejnost?

Pořádám, ale minimálně. Nejdůležitější je pro mě tvorba a úplně nemám kapacitu ještě učit. Kurzy dělám tak 3x až 4x do roka. Teď momentálně učím v ateliéru v Úholičkách, kousek od Prahy. V ateliéru Art Elis, který vede moje skvělá kamarádka. Mám tam vždy úžasnou skupinu lidí, kteří jsou talentovaní a baví je to. Většinou je kurz tématicky zaměřený. Vždy je to olejomalba. Např. květiny, plenér, voda. Je to pro mě příjemné zpestření, kdy mohu zase já své zkušenosti předat dál. Termíny jsou opět zveřejněné na sociálních sítích.

Rozhovor s Ivanou vedla Jitka Podrazilová, její bývalá učitelka

těboři Na Letné a s tatínkem jsme k ní často chodili. Měla krásné pianino, na které mi dovolila brnkat, a vlastnila úžasnou sbírku míšen- ského porcelánu a několik repro- dukcí i originálů od malířských mistrů, kteří ji v Chotěboři navště- vovali (Cyril Bouda ...). No, a raději se nebudu příliš rozšiřovat o naši rodinné spřízněnosti s Janem Zr- zavým – dnes by mi asi už nikdo neuvěřil, že mě mistr jako caparta houpal na kolenou při návštěvách naší rodiny. Zkrátka, umění vše- ho druhu mě takto přímo i nepří- mo oslovovalo, dalo by se říci, od útlého dětství. Také jsem tehdy rád okukoval amatérské muzi- kanty a později, když jsem začal chodit do chotěbořské „hudebky“, bylo rozhodnuto, že muzika u mě převáží nad ostatními žánry. Teh- dejší LŠU pro mě byla posvátná instituce a k učitelům tam půso- bicím jsem vždy vzhlížel s nemalou úctou.

Tomáš Rykr

učitel hudebního oboru (hoboj, hudební nauka)

1. Co Vás přivedlo k umění a uče- ní na ZUŠ?

Pomyslné dveře k umění mi otevřeli moji rodiče a učitelé hud- by, za což jim budu navždy vděčný. Domácím muzicírováním to za- čalo, pokračováním se stala ZUŠ. Tam jsem se učil hře na zobcovou flétnu, následně hře na hoboj. Díky mému panu učiteli Milanu Mocovi, který mě v těžkých chvílích po- držel, mi hudba přirostla k srdci a nedokážu si představit, co bych bez ní v životě dělal. To teda taky souvisí s tím, že jakožto muzikant vůbec nic jiného neumím:)

K učení na ZUŠ mě přivedla moje výborná žačka Natálka, která prý po tom, co mě jednou slyšela

2. Jakou „superschopnost“ byste chtěl mít?

Chtěl bych navštívit pomocí stroje času některé minulé eta- py a události mého života. Bylo by pravděpodobně úžasné mít možnost z onoho stroje vystou- pit a opravit s dnešním rozumem a zkušenostmi to, co se mi v životě příliš nepovedlo. Ba ne, raději fakt ne – to je velké rouhání!

Chtěl bych, mít superschopnost učinit všechny lidi zdravými a šťast- nými – to je rouhání ještě drzejší.

Chtěl bych umět zrušit reklamy, tedy aspoň ty otravné a přiblblé.

3. Jmenujte tři věci, které Vás nej- lépe vystihnou.

1. „Všechno je jinak!“
2. Snaha pomáhat, kde je třeba a kde je o moji pomoc a práci zájem
3. Snaha nikde a nikomu ne- překážet

4. Jaký byl Váš dětský sen?

Být lékařem, pilotem, event. kriminalistou. Zaplaťpánbůh se mi nic z toho nespěnilo.

Pozdější dětský sen být vynika- jícím, uznávaným muzikantem se splnil! Ale bohužel jen asi tak na 5–10%.

5. Co je Vaší inspirací?

Víra jako taková a snaha o její na- plňování a „Všechny krásy světa“.

hrát na hoboj, na něj chtěla začít hrát také. To se doneslo k paní ředitelce, díky které jsem začal vyučovat hru na hoboj a zobcové flétny.

2. Jakou „superschopnost“ byste chtěl mít?

Původně jsem chtěl odpově- dět absolutní sluch, ale ono to je

pro muzikanta spíše prokletí a tak bych se možná poopravil na trpěli- vost k sobě i druhým. To je pro mě nedosažitelná superschopnost.

3. Jmenujte tři věci, které Vás nej- lépe vystihnou.

Nejlépe by mě asi vystihlo něco jako nepořádek, humor a pozdní příchody kamkoli.

4. Jaký byl Váš dětský sen?

Těžká otázka, ono jich asi bylo víc. Myslím, že popelář, nebo vyná- lezce.

5. Co je Vaší inspirací?

Život, ten je nevyčerpatelným zdrojem, pak určitě příroda. Ne- smím vynechat poslech koncertů, to je totiž něco překrásného, co mi dodává motivaci k muzikantskému růstu.